

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

9. An si quis bona fide confiteatur cum simplici Sacerdote de venialibus, & mortalibus, valida esset absolutio? Et an etiam si quis cum attritione cognita confiteretur cum simplici Sacerdote non ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

difficili. 3. ubi sic asserit. Quamvis forma absolutio- nis supradicto modo prolata sit sufficiens ad valo- rem Sacramenti, illicite fiet si non profertur modo indicativo; quia erit contra consuetudinem Ecclē- siæ solo modo indicativo utentis, id tamen non erit peccatum mortale, sed veniale, quia ea mutatio non est gravis, sed levis. Ita ille.

RESOL. IX.

An si quis bona fide confiteatur cum simplici Sacer- dote de venialibus, & mortalibus, valida esset ab- solutio?

Et an etiam si quis cum attritione cognita confitere- tur cum simplici Sacerdote non approbato bona ta- men fide, si moriatur ante aliam confessionem, sal- vus fiat?

Et infertur contentem bona fide peccata reservata manere absolutum; unde si Sacerdos culpabiliter absolvit, tenet absolutio? Ex part. 9. tract. 9. & Misc. 4. Ref. 29.

potestatem conficiendi tale sacramentum propter jurisdictionem, quam habet circa peccata venialia confessã, inde est ut possit hominem sanctificare, & consequenter mortale peccatum expellere, licet ab illo per se non absolvat. Vide Suarez de Penitē- tia, disp. 31. sect. 2. n. 6. & Reginaldum in Pra- xi. tom. 1. lib. 8. num. 81.

3. Hinc ego olim rectè respondi, quod si quis etiam cum attritione cognita confiteretur cum sim- plici Sacerdote non approbato, bona tamen fide, si moreretur ante aliam confessionem, salvus fiet, quia absolutio illa fuit valida, & gratiam sa- cramentalem contulit. Ex his etiam infertur, con- fitens bona fide peccata reservata manere absolu- tum; quia cum non desit sufficiens jurisdic- tio in ab- solvente, si alioqui accedat bona fides, & dispo- sitio ex parte penitentis, validum efficitur sacra- mentum, accedit autem bona fides penitentis; quia ignorat esse casum reservatum, vel quia inculpa- biliter putat, illud posse absolvi à quolibet. Unde etiam si Sacerdos culpabiliter absolvat, tenet abso- lutio; quia concurrunt omnia ad validitatem sa- cramenti: & solum manet penitens cum onere ex- plicandi reservatum Superiori, quoties illud nove- rit esse reservatum. Et ita docet Amicus in Curs. Theol. tom. 8. disp. 13. sect. 10. n. 223.

& sult. hu- jus Ref. & omnes Ref. eius anno, & considera- tionē doctrinæ il- lius, & sta- rum hujus anno.

Sup. hoc cō- trarium legi- tur in Re- sol. 1. signan- ter à §. sed hanc. & seq. infra in tr. 6. in Refol. 8 §. ult. & in Re- sol. 25. & 40.

RESOL. X.

An quilibet Sacerdos possit peccata venialia absol- vere?

Et an hoc etiam extendatur ad mortalia legitime con- fessa?

Et an nullus Prælatus Papa inferior possit hanc ju- risdictionem à Sacerdotibus auferre?

Et notatur, quod in supradicto casu, si quis confi- tetur sola venialia, si habet aliquod peccatum mor- tale nondum confessum, quod tamen oblitus est, ab illo remanet absolutus, etiam si Confessarius sit sim- plex Sacerdos? Ex part. 5. tract. 14. & Misc. 2. Refol. 86.

§. 1. A firmativè respondendum est, non quia in tali casu non requiratur jurisdic- tio, sed quia Summus Pontifex, & Ecclesia hanc jurisdic- tionem commisit, seu delegasse, creduntur cuilibet Sacerdoti non excommunicato, eo ipso quod illum ordinat; quod colligitur tum ex Doctorum aucto- ritate, tum ex natura culpæ venialis, quæ eam non fit materia necessaria confessionis, nec indigeat scientia peculiari Confessarius, ut ab illis absolvat, vel debitam injungat penitentiam, non erat ratio, ob quam requireret peculiarem ministerium, sed quicumque Sacerdos esse possit, ut ita pleniori veritate acciperentur ea verba, quæ illi dicunt, cum ordinatur, Accipe Spiritum sanctum, &c. & ita hanc sententiam tenet Sanctus Doctor in 4. disp. 18. quest. 2. artic. 3. quest. 1. ad 3. Suarez tom. 4. disp. 26. sect. 2. num. 8. Henriquez lib. 6. cap. 8. num. 1. Granado in 3. part. contr. 7. tract. 10. disput. 4. sect. 1. num. 2. Sanchez in summa, tom. 1. lib. 1. cap. 9. n. 35. in Ref. 4. §. Præpositus in 3. part. quest. 7. de ministro Sacram. penitent. dub. 5. num. 37. Tannerus tom. 4. disp. 6. q. 9. dub. 3. num. 59. Valquez tom. 4. q. 93. art. 1. dub. 6. n. 5. & 10. Fagundez pr. 2. lib. 7. c. 1. n. 15. & alij penes ipsos.

Sup. hoc in tom. 3. tr. 1. Refol. 39. à principio usque ad §. Quintus ca- sus, & ut ma- gis clarescat doctrina hu- jus Ref. lege- bi Ref. 35. & omnes Ref. & §§. eius primæ & secundæ not. & cur- sim ibi in Ref. 41. in fi- ne §. sed cir- ca & brevi- ter cum Sa- las hoc ne- gante ibid. in Ref. 4. §. 2. ad mediū vers. Nam cito.

2. Non desinam tamen hic pro curiosis adnota- re, quod licet supradicta opinio sit tantorum Docto- rum auctoritate fulcita, non desuit nostris temporibus, qui illam acriter impugnet; & is est doctus Philip.

§. 1. A firmativè respondet Mazuchellus, de Casibus reservatis, disp. 1. quest. 3. diffi- cult. 14. n. 43. & 44. ubi sic ait: Inferior Sacerdos non potest absque causa rationabili, & urgente necessitate absolvere penitentem à non reservatis, re- mittendo postmodum illum ad superiorem pro re- servatis, Dixi, absque rationabili causa, vel urgen- te necessitate; hac enim concurrente, poterit in- ferior Confessarius ita absolvere. Verum tamen est quod si absque ulla legitima causa absolveret, ad- huc tamen sacramentum teneret, quoties penitens bona fide confiteretur. Et ratio est, quia in peni- tente adesset bona fides, ut suppono: debita item dispositio Confessio item esset integra, & Con- fessarius habet intentionem absolvendi ab iis pec- catis, à quibus possit: ergo validum foret Sacra- mentum. Tum quia si penitens peccata illa reser- vata fuisset oblitus, ea fuissent indirectè deleta, & pro iis delendis suffecisset jurisdic- tio inferioris Con- fessoris: ergo adhuc debentur, etiam si ea à peni- tente manifestentur: ad hoc enim, ut stet sacra- mentum, sufficit quod Confessarius habeat jurisdic- tionem circa partem materiæ à penitente exhibi- tæ: & sic ea peccata, circa quæ habet jurisdic- tionem, & directè delentur; cætera verò circa quæ illam non habet, qualia sunt reservata; indirectè tantum, id est per concomitantiam, ex eo quod non possit unum deleri sine alio. Tum quia, si & Con- fessarius bona fide absolveret, & penitens bona fide confiteretur, ex eo quod hic putaret illum ha- bere jurisdic- tionem super reservata: Confessarius verò putaret peccata confessã non esse reservata, eorè in hoc casu stare Sacramentum, & tamen bona illa fides non suppleret jurisdic- tionem, quod argumento est, quia si penitens veniret postmodum in cognitionem, Confessionem non habuisse hanc jurisdic- tionem, teneretur iterum peccata re- servata Superiori subijcere; ergo adhuc stabit sa- cramentum, etiam si mala fide Sacerdos absol- vat: bonitas enim, vel malitia Confessoris non reddit irritum Sacramentum quoties illi non deest intentio.

2. Dices, sequeretur penitentem obstructum venialibus, & aliis mortalibus non reservatis posse validè absolvi à simplici Sacerdote, quoties illi bona fide confiteretur, & putaret illum habere jurisdic- tionem. Respondeo, concedendo sequelam, li- cet enim simplex Sacerdos per se judicare non pos- sit de peccatis mortalibus, tamen quatenus habet

